

Trong ánh màu, mắt hần xanh biếc. Bằng xương bằng thịt mắt hần lại là một tổ hợp gồm nhiều màu, màu đen ít hơn màu trắng, và trong màu xanh pha đen của con người đã hiện lên những đường gân đỏ hoét. Mắt hần không to, nhưng sáng lạ thường, đuôi mắt hần đầy nếp nhăn, và chỉ có một mí như mắt người Nhật.

Loại mắt này được gọi là xà-nhãn. Mắt rắn. Bên trên con mắt rắn sâu hoắm là đường lông mày sếch tréo, ngắn thun lùn mà cứng tua tủa, chỗ đậm chỗ nhạt, chỗ rậm chỗ thưa không đều. Đó là mày ngũ độc. Chỉ riêng đôi mày ngũ độc và cặp mắt rắn này đã xác định với Văn Bình tâm tính của Antôn.

Antôn là người thâm độc, hung dữ và lạnh lùng. Về tướng số, hần có thể được coi là đại quý. Đại quý trong hàng ngũ gian hùng.

Hần phục sức giản dị, gần như xệnh xoàng. Bộ com-lê may hơi chật nên hần cử động không được thoải mái. Văn Bình không hiểu vì Tinh báo Sở bần xin, không cấp đủ tiền cho nhân viên may mặc ở Sài ngoại, hay tại vì Antôn thích lập dị. Lập dị, có lẽ đúng hơn. Vì lương tháng điệp viên Tinh báo Sở rất ít ỏi, nhưng ngân quỹ hành động lại nhiều, do tiền lời của các vụ buôn súng và ma túy mà ra.

Vả lại, cá nhân hần có thể nghèo song không thể thiếu tiền sắm cái cà-vạt sạch nước cần để thiên hạ khỏi chú ý. Đàng này hần đã chủ tâm đeo tòng teng trên cổ cái cà-vạt cũ rích muốn rách đến nơi. Văn Bình đứng cách hần đúng 3 mét, hột gàu trên tóc hần cũng nhìn thấy nên chàng đã nhìn thấy nhiều vết sờn trên cái cà-vạt màu xanh âm đạm.

Nếu Antôn đổi diện chàng, chàng sẽ cười vào mũi hần, kèm theo những lời thách thức minh bạch:

— Chào anh Antôn, anh chờ tôi phải không? Tôi cũng đang chờ anh. Chừng nào chúng ta giao đấu với nhau?

Chàng hơi bực mình khi thấy Antôn ngoảnh đi. Dường như hần cố ý nản lại cho chàng giáp mặt hần rồi né tránh. Hần né tránh, chàng quyết đến tận nơi. Nhưng chàng chưa thể cử động vì một thiếu phụ lớn tuổi, mập thù lu như cái ống cống xi-măng, hai tay xách khệ nệ hai cái va-li to tướng, lạch bạch vượt qua mặt chàng. Va-li đã nặng, thiếu phụ lại nặng thịt mỡ nên bước đi chậm hơn rùa bò.

Đến khi trước mặt chàng không còn chướng ngại vật nữa thì Antôn đã chui vào xe hơi rồi máy phóng thẳng.

Chàng hần thần giây lâu như cậu thanh niên

nuôi tóc dài híp-py bị cha mẹ yêu cầu đi hớt ngắn. Tắc-xi đậu lại, chàng trèo lên. Nhưng quên dặn đi dẫu. Bên tay phải là khu thành xưa với nhà thờ Thánh Piô vươn cao dưới nền trời sáng. Và bên tay trái là hồ Lê-man, thị xã Gióneo tàn tiến như có gái trinh nguyên nằm phơi nắng thẹn thò dọc theo bờ hồ.

Tuy vậy Văn Bình vẫn không để ý đến cảnh vật. Gã tài xế nói lớn làm chàng giật mình:

— Ông ơi, vôi nước đẹp không ông ?

Chàng vừa nhận ra, ở bên trái cầu Bạch Sơn, một tia nước lớn từ dưới phụt lên không trung cao bằng tòa nhà 20 tầng.

À ra đây là Gióneo...

Chàng định nhìn đến Gióneo để gặp lại mối tình xưa. Không ngờ lại gặp tên trùm giết người Anton. Cuộc vui chàng hình dung trong trí khi con tàu rời thủ đô Ba Lê ánh sáng đã tan biến như những bọt nước trên mặt hồ.

Chẳng thờ dài và nhớ đến Nàng.

x x

x

Câu chuyện xảy ra từ lâu. Lâu lắm. Đó là một câu chuyện tình, như hàng chục, hàng trăm câu chuyện tình đã đi qua đời chàng. Chàng mắc

bệnh hay quên. Vả lại, chàng có quá nhiều người yêu nên không dám ghi nhớ toàn thể sợ mệt óc.

Nhưng câu chuyện này, chàng không tài nào quên được vì đây là mối tình xác thịt đầu tiên của chàng trai mới lớn.

Hồi ấy chàng còn ngây thơ chứ chưa bạo dạn như bây giờ. Mặc dầu hồi ấy chàng đã cao to như bây giờ. Mặc dầu hồi ấy chàng đã thông thạo võ nghệ.

Nàng tìm chàng, chứ không phải chàng tìm nàng. Sống bên ông chồng già ngoại quốc có quyền thế và tiền bạc ế hề, nàng chỉ là con chim trong lồng, chờ cơ hội được xút chuồng là tự do bay nhảy. Chàng không yêu nàng, chàng đang lang thang được nàng, mời về nhà thì ngoan ngoãn theo nàng, thế thôi. Đêm ấy và những đêm kế tiếp, Văn Bình chung chã, chung gối với nàng trong gian phòng rộng có quạt trần, có giường Hồng kông, có nệm lò so, có máy hát đĩa du dương, nghĩa là những tiện nghi thượng lưu hồi ấy.

Chàng không rõ tuổi nàng bao nhiêu, nhưng ft ra là hơn chàng 10 tuổi. Tuy vậy nàng vẫn trẻ măng. Dường như nàng học được bí quyết trẻ mãi không già. Nàng yêu chàng tha thiết, yêu có thể điên cuồng được, song nàng chỉ yêu tha thiết như vậy trong tám căn, còn về xác thịt thì lại chóng

chán. Chàng trẻ và đẹp mà nàng vẫn chán như thường.

Thời gian qua đi, lâu lắm chàng không nghe nhắc đến tên nàng. Có lần chàng tìm đến người nhà cũ thì chủ mới đã phá hết và xây thành Lin dinh, còn nàng thì phiêu giạt ra ngoại quốc.

Cho đến khi nàng gửi thư từ Thụy Sĩ về hỏi thăm chàng...

Té ra nàng cũng là nhân viên của ông Hoàng. Sau nhiều năm lệnh đệnh, nàng đứng chân trên đất Thụy Sĩ trung lập và liên lạc với ông giám đốc Mật vụ.

Chàng đang ở Ba Lê thì viên đệ nhị tham vụ của sứ quán tại Luân đôn hối hả đáp máy bay đến tìm chàng và trao tận tay chàng một bức thư mật mã của ông Hoàng. Trong thư, ông tổng giám đốc yêu cầu chàng bỏ hết công việc, và đáp chuyển tàu sớm nhất qua Gionco.

Đề gặp Phù Dung.

Phù Dung là tên nàng. Nàng vẫn giữ tên cũ (1)

Nhưng gặp nàng đề làm gì, ông Hoàng không nói. Ông Hoàng chỉ nói là Văn Bình có thể tin cậy

(1) xin đọc Mèo Xiêm Cọp Thái, đã xuất bản, đề hiệu nguyên ủy của mỗi tình trái khoáy kỳ lạ này.

nàng hoàn toàn, ngoài ra Văn Bình phải giúp nàng làm tròn một công việc quan trọng.

Văn Bình lẩm bầm một mình :

— Ừ nhỉ, tên nàng ngày xưa là Phù Dung..

Gã tài xế đạp thắng :

— Ông muốn đậu lại ?

Văn Bình đáp :

— Không. Cứ chạy tiếp.

Chàng sợ nhỡ là từ nãy đến giờ chàng quên quan sát phía sau. Chắc Anton hoặc đàn em của hắn đang bám sát chàng từng bước. Nhưng chàng chẳng nhìn thấy ai lạ. Chàng bèn ra lệnh cho tài xế lái quanh co một hồi trước khi thắng lại ở đầu một cái hẻm nhỏ, gần đường Dương Liễu.

Chàng huýt sáo miệng, xách cái va-li nhẹ tâng, bên trong chỉ đựng vài ba cái quần áo ni-lông và tút thuốc Salem. Và dĩ nhiên có cả một ve huýt-ky dẹt. Thụy Sĩ là một trong những quốc gia có thủ tục nhập cảnh mềm dẻo nhất. Đến hoặc đi, quan thuế không buồn khám xét, hoặc chỉ khám xét chiếu lệ, tiền bạc được mang vào, mang ra tự do. Văn Bình không quan tâm đến tiền, điều chàng quan tâm là thuốc lá và rượu mạnh, nhưng ở đây, người ta cũng không ngăn cấm, miễn hồ đừng chắt quá 20 gói thuốc và hàng chục chai huýt-ky.

Văn Bình đứng chân lẩn nữa. Anton là tên đại ác, đàn em của hắn có thể núp sau thân cây, ám sát chàng bằng súng gắn ống hãm thanh. Vì vậy, chàng cần đề cao cảnh giác.

Nơi hẹn là một ngôi nhà cỏ mang số 13 (hừ con số 13 xui xẻo!...) Cái hẻm cụt này chỉ gồm chừng một trăm ngôi nhà, có lẽ đều do một chủ xây cất cho thuê, vì nhà nào cũng có hai tầng, dính nhau một hàng dài, cửa lớn cửa nhỏ đều giống nhau, thậm chí cùng chung màu sơn và nước vó vàng ệch.

Tuy là hẻm phung mặt đường khá rộng. Rộng không thua mặt đường đại lộ Tự Do ở Saigon. Vì vậy, cả hai lẽ đều có xe đậu mà con đường không có vẻ chật chội. Dân chúng trong hẻm này không phải là người nghèo rớt mồng tơi, bằng chừng là xe hơi đậu bên ngoài đều mới toanh và thuộc hạng tốt. Thụy Sĩ có 6 triệu dân, nói 4 thứ tiếng. Đức, Pháp, Ý và romansh, một thổ ngữ, nên xe hơi thường từ Đức, Pháp và Ý nhập cảng. Nếu không bận công tác quan trọng Văn Bình đã nhả nha một lát bên cái xe Porsche thượng đẳng đậu trước cửa nhà 13. Cha chả là sang... Chiếc Porsche này trị giá 7, 8 ngàn đô-la là ít. Nó vừa được kéo từ hãng ra nên Văn Bình ngửi thấy mùi thơm của

nệm mới, cao su mới và động cơ mới.

Muốn vào nhà phải qua một cái sân nhỏ. Người ta ca tụng Gionco là thiên đường của hoa hồng cũng không ngoa. Trên bờ trái của hồ Lê-man có một công viên lớn (1) bên trong trưng bày gần 30.000 giống hoa hồng khác nhau. Cái sân nhỏ xíu như mảnh bikini che ngực của cô gái thời thượng này cũng có đủ loại hoa hồng, khiến Văn Bình phải đặt va-li xuống ngắm nghía và trầm trồ khen ngợi.

Bỗng cánh cửa vào nhà được mở hé. Và một cái miệng tô sơn đỏ chót nhô ra, giọng ngọt như nước mía pha đường hóa học:

— Mời ông vào. Trong nhà đang đợi.

Lòng Văn Bình vui rộn ràng. Phù Dung chỉ được tin chàng đến, chứ không biết chàng đến vào giờ nào. Vậy mà nàng vẫn kiên nhẫn chờ chàng. Nàng đã sai nữ gia nhân chực sẵn ở cửa đề đón chàng. Chàng quên hỏi Phù Dung hiện làm nghề gì, ngoài nghề điệp viên cho ông Hoàng, nhưng chắc là nàng đã vợ được một cái mỏ vàng đại gái nào đó nên mới có vườn hoa đất tiền, có chiếc Porsche oai vệ và... nữ gia nhân thơm tho...

(1) Đó là công viên Parc de la Grande.

Đột nhiên chàng yêu Phù Dung hơn lên. Chàng yêu nàng say sưa mặc dầu chàng chưa hề yêu nàng trong quá khứ. Chàng đi lại với nàng ngày xưa là do sự tình cờ của định mạng, vì sự đòi hỏi của xác thịt. Chàng rất tuổi đến gặp nàng là do ông Hoàng chỉ thị, và phần nào cũng do sự tò mò. Chàng tò mò muốn biết Phù Dung có trở thành người thiếu phụ sỗ sè, răn reo, yếu đuối, mất hoa, lưng đau, chân rức sau khi nhan sắc về chiều, và sau nhiều năm lăn lóc ở nơi trà đình tửu quán hay không...

— Mời ông vào. Trong nhà đang đợi.

Thấy chàng tần ngần, cô gái có giọng nói thánh thót vừa nhắc lại. Phù Dung vẫn có thói quen ngóng chờ tình nhân một cách thật trịnh trọng. Những đêm thanh niên Văn Bình đến nhà nàng, nàng đều tắm gội bằng nước ngũ hương, nàng không thích xúc nước hoa mặc dầu ông chồng hồ trung tá mật thám Pháp của nàng có thể mua những thứ nước hoa đắt tiền và khó kiếm nhất vì nàng cho rằng nước hoa làm át mùi thơm lành của da thịt. Nàng mặc quần áo bằng lụa Hà đông mỏng mát và nàng tự tay thay hết khăn giường và rèm cửa, nàng lại ra vườn — một khu vườn rộng trồng toàn hoa quý, quanh năm đều có

hoa nở — tự tay hái những đóa hoa chớm chín mang cắm bên giường. Hồi ấy Văn Bình quyến luyến nàng vì sự đổi xử của nàng chứa đựng một ma lực lạ lùng... Nửa đêm, sau những phút sung sướng đến mệt nhoài, nàng đã phục sức cho chàng bằng những bát chè yến, chưng đường phèn cất trong tủ lạnh (hồi ấy tủ lạnh là đại xa xỉ phẩm). Chưa hết, gần sáng, nàng lại mời chàng ăn bở cáu nhồi yến. Yến, yến, yến, đêm hò hẹn nào cũng có yến, nàng ăn yến như nhà nghèo ăn cơm nguội. Nàng thường nói với chàng: "rồi anh coi, hai chục năm nữa, chúng mình sẽ gặp lại nhau, khi ấy anh có vợ con đùm đê, bụng bắt đầu phưỡn, tóc dính chút muối tiêu, còn em, em vẫn trẻ, vẫn mát, vẫn đẹp như hôm nay... nhờ em ăn yến đấy..."

Văn Bình cười khẩy một tiếng khi nhớ lại những lời nàng tặng bực về nước rãi của con chim yến. Cửa hé rộng thêm nữa, chàng nhanh nhẹn bước vào.

Tiếng cười khẩy của chàng vụt tắt trên môi. Vì trong gian phòng rộng được dùng làm xa-lông, chàng chẳng thấy gì cả. Đồ đạc không có một thứ. Trống trơn. Hoàn toàn trống trơn. Thậm chí những tiện nghi cần thiết cho đời sống văn minh như cái thảm cho khách chùi chân cũng không có.

Thậm chí những ngọn đèn điện để chiếu sáng cũng không có.

Cuối phòng — gian phòng rộng như sân chơi của trường học — chỉ có một cây nến. Một cây đèn cầy trắng. Chày leo lét. Hắt vào quang cảnh nửa tối nửa sáng, nửa bí mật, nửa rùng rợn một lần sáng rụt rè và đỏ quạch..

Và trong quang cảnh, nửa tối, nửa sáng, nửa bí mật, nửa rùng rợn này một giọng nói sắc như lưỡi gươm võ sĩ đạo Phù Tang đâm sâu vào nhĩ tai Văn Bình :

— Bồ ơi, bồ quăng va li xuống và chấp tay lên đầu nếu không bồ sẽ ăn dạn vỡ toang sọ dừa..

II

Ách cơ

Các lá bích và rô thường báo điềm xấu. Cơ thi tốt. Tốt hơn nữa là chuẩn. Chuẩn tiên đoán sự thành công về tài, lợi và danh vọng, còn cơ thi về tình duyên. Ách cơ thường dẫn đến tin mừng.